

KRITIKA

Med rahločutnostjo in prozaičnostjo

ODER

Ure, dnevi, čas

Anja Krušnik Cirnski

Režija: Mojca Madon

Mestno gledališče ljubljansko

●●●

✎ Nika Arhar

Ure, dnevi, čas jemljejo snov iz romana *Ure* Michaela Cunninghama, ki je doživel tudi filmsko ekranizacijo Stephena Daldryja (*Ure do večnosti*). Uprizoritev po dramatisaciji **Anje Krušnik Cirnski** (tudi dramaturginje) in v režiji **Mojce Madon** ne išče novih poudarkov, temveč skozi čustveni svet treh protagonistk in njihovih usod ter metaforično poetičnost sledi predvsem želji po učinkovitem odskem prenosu.

V tkanju mozaične strukture je vseh šest igralcev na odru prisotnih ves čas; dogajanje se mizanscensko tekoče premešča v prepletanju drobcev enega dneva treh žensk iz različnih časovnih obdobij, a z nekoliko večjim naporom sooblikuje vzdušje in pomensko, ki to prehajanje utemeljuje. Sinhronost treh zgodb rahlja prenapoljenost prozaičnih situacij, nenehna urejanja rož, peke tort, dokazovanja družinske ljubezni in pripravljanja zabav, ter obloženost referenčnih impulzov za številne tematske nastavke (svoboda, spolna usmerjenost, eksistencialne navezave na minljivost ipd.). Kljub razvidni povezanosti njihovih življenj (skozi 20. stoletje se premikamo z romanom *Gospa Dalloway* Virginie Woolf, Virginia ga piše, ameriška gospodinja Laura bere in Clarissa ob koncu stoletja živi) je bistvo vendarle položeno v hrepenenje, ki se z zavedanjem, da vsak trenutek vsebuje možnost drugačnih izbir in življenjske poti, vzrašča v ponavljajočih se motivih rutine in prelomnih obiskov. Pri tem pa ne gre za občutje, vezano na samo situacijo, spol ali zgodovinsko spremenjajoči se družbeni kontekst, niti zgolj za osebno razpoloženje, ki ga z izstopajočo iskrivostjo utelesita **Nataša Tič Ralijan** in **Gregor Gruden**; **Nataša**

Tič Ralijan Virginiino karakterno moč kljub silam, ki jo kličejo v stran, začini z živahno strastjo do pisanja in življenja, Gruden pa blodnjavo bolehnost prijatelja Richarda, ki se poslavlja od življenja, napolni z izrazom odkritosrčne lucidnosti.

V posamičnih zgodbah uprizoritev poskrbi za nekaj pretresljivih trenutkov, a v celoti niha med natlačenostjo in iskanjem mesta za vdih ali čutni vtis. Za detajle, ki bi določene in slikoviteje izpostavili kompleksnejše zaveznitvo med notranjim (pa tudi zunanjim) svetom ženskih likov, ni prostora. Presenetljivo je, da med vsemi ženskami najbolj sodobno, sveže in osvobodeno deluje dama iz najbolj oddaljenega obdobja, Virginia Nataše **Tič Ralijan**. Poleg igre in situacij, ki so osebam naložene, ta vtis dopolnjuje tudi vizualna podoba uprizoritve, ki se bije s sodobnim časom. Stene meščanskega ambienta zabrisanih barv z delno že odluščeno površino v simbolno pretencioznem razpadu sugerirajo monumentalnost ujetosti, zataknjenosti in neizpolnjenosti (scena **Urše Vidic**) ter živost likov oblagajo s patino, ki v kombinaciji z estetsko usklajenimi pastelnimi kostumi (**Tina Bonča**) atmosfero napolnjuje z anahronistično romantično zasanjanostjo. Tej se izvija glasba (**Luka Ipavec**), mestoma sicer rabljena kot režijsko interpretativno mašilo, a drugič kot izrazit avtonomni izraz v platenju odrske govornice. Ta se v posrečenem sklepnem srečanju vseh življenjskih usod le nadgradi v skupnem idejnem stiku, a bolj kot njegova otipljivost celoto zaokroža nostalgichen pogled na tisto, česar ni. x

Uprizoritev poskrbi za nekaj pretresljivih trenutkov, a v celoti niha med natlačenostjo in iskanjem mesta za vdih ali čutni vtis. arhiv **MGL**